

ning. Vi mente, at den Ordning, der da gennemførtes, var den naturligste Løsning af det Spørgsmaal, ligesom vi mener, at det, her foreslaas, er den naturlige Løsning af dette Spørgsmaal, og jeg har slet ikke kunnet forstaa den Koldsindighed, hvormed man fra visse Sider indenfor den konservative Lejr har udtalt sig om dette Spørgsmaal og sagt: Vi er misfornøjede med den Paragraf, og det Punktum kunde være lidt anderledes formet, og derfor skulde vi lade det hele springe; hvis man ikke fra dansk Side kan faa sin Villie i alle Enkeltheder, saa lad Island sejle sin egen Sø. Den Slags Udtalelser er fremkommet Gang paa Gang fra en vis Side herhjemme indenfor den konservative Lejr; men jeg har ikke kunnet forstaa denne Koldsindighed og den Mangel paa national Følelse, paa Følelse af Samhørighed mellem Folk, der har fulgtes ad i godt og ondt i 500 Aar. For mig var det ingen Sorg, at de 3 smaa Øer derovre kom derhen, hvor de naturligt hørte hjemme, men for mig vilde det være en stor Sorg, om dette Baand mellem Island og Danmark skulde sprænges. Jeg glæder mig over, at dette Baand efter min Mening ved denne Forbundslov saa langt fra brister, at det tværtimod knyttes langt fastere for Fremtiden end i Fortiden. Ministeriet har haft Lykke til alt dette, det er jo en mærkværdig Række af store Sager af indenrigs- og udenrigspolitisk Natur, som det er lykkedes at gennemføre i disse 5½ Aar, som jeg sagde under fuld Støtte fra Socialdemokratiets Side; vi har ydet den med fuldt Hjerte, vi har bragt Ofre og vist en vis Resignation, men vi fortryder det ikke. Jeg takker, jeg tror i hele det Partis Navn, jeg tilhører, Ministeriet. Jeg glæder mig over dets Lykke og takker det for dets Bidrag. Det er saaledes her i Verden, at Lykken staar den dristige bi, Heldet følger sjælden Klodrianerne, men der skal ogsaa en vis Dygtighed til for at have Lykken med sig — i Regelen da. Jeg takker Ministeriet for det Arbejde, det har gjort i disse vanskelige Aar, der kunde være blevet saa kritiske for vort Land. Vort Parti har bidraget af sit fulde Hjerte dertil, ogsaa gennem den Mand, der for nogle Aar siden blev optaget i Ministeriet, og som nu skal knyttes endnu fastere dertil som Arbejdsminister. Jeg griber denne første Lejlighed til paa Partiets Vegne at ønske ham til Lykke til denne Gerning, men jeg tror for øvrigt, at han, hvis han ikke var for beskeden, kunde sige, hvad gamle Grundtvig sagde, da han

blev Ridder af Dannebrog: Det behøver jeg ikke at udnævnes til, thi det har jeg været hele mit Liv. For den Sags Skyld behøvede Stauning ikke at faa nogen officiel Udnævnelse til Arbejdsminister, thi det har han været i al den Tid, han har siddet i Ministeriet, og det var han før den Tid. Jeg vil da ønske Ministeriet til Lykke med, at det fremdeles maa faa Held til at løse ogsaa det nationale Spørgsmaal, der endnu er uløst, og jeg tror, at der ved det, der her er tilvejebragt, ved dette Forbundslovsforslag, ved denne Overenskomst mellem det islandske og det danske Folk, ved denne Anerkendelse fra vor Side af Folkenes Selvbestemmelsesret, er lagt et Grundlag, som baade er nyttigt og uundværligt for Løsningen af det sidste store Spørgsmaal af denne Art, som vi har tilbage, og hvor alle Partier lykkeligt er enedes, indbyrdes og med Regeringen, om det samme Forslag om Folkenes Selvbestemmelsesret, og jeg forstaa ikke, naar alle Partier er enedes derom, og naar vi knytter et saa stort nationalt Haabs Opfyldelse dertil, hvorfor det saa ikke, om end først i sidste Øjeblik, skulde lykkes alle Partierne at kunne give deres Støtte og Stemme til dette Forbundslovsforslag, der er udsprunget af Anerkendelsen af Princippet om Folkenes Selvbestemmelsesret, som tillige bevarer en virkelig Folkeforbindelse, og som derigennem, om end i ringe Grad, er Forbilledet for og Varselet om — og vi maa være glade ved, om Varselet kunde gaa i Opfyldelse — det Folkenes Forbund, som gerne skulde opstaa paa Ruinerne af det Samfund rundt omkring i Verden, der nu er styrtet i Grus.

Slengerik: Da jeg ved, at Handelsministeren, Formanden for Islandsdelegationen, agter at deltage i denne Forhandling, skal jeg indskrænke mig til paa mit Partis Vegne at anbefale det foreliggende Forslag til Dansk-Islandsk Forbundslov.

Johan Knudsen: Da Folketingets Flertal i Sommer ønskede at sende en Delegation til Island for at forhandle med Altinget om Danmarks og Islands fremtidige Stilling, udtalte jeg paa mit Partis Vegne, at vi ikke vilde lade os repræsentere i en saadan Delegation, fordi det ikke var lykkedes det om denne Sag nedsatte Udvalg at komme til Enighed om de yderste Indrømmelser, hvortil Delegationen kunde gaa. Vi kunde nemlig ikke beroliges ved, at Forhandlingerne kun skulde indledes i Reykjavik; thi, gjorde